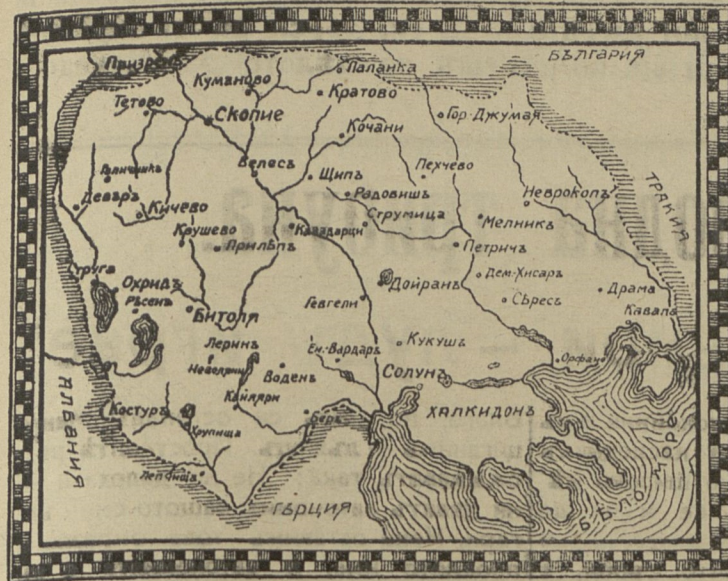

НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ.

в-къ „НЕЗАВИСИМА МАКЕДОНИЈА“

Излиза седмично

АБОНАМЕНТЪ:

Годишно за България 100 лв. За Америка 2 д.
за останалитѣ държави 180 лева.
Полугодишенъ: 60 лв., 1 доларъ и 100 лева.

За обявления се плаща по 2 л. на кв. см.

Адресъ: „Независима Македония“ — София
ул. „Стефанъ Караджа“, 7. Тел. 1719.

Свободна трибуна.

„Лудъ свирѣ — лудъ играе“

Въ подлистниците на покойния в-къ „Илинденъ“ и на неговия наследникъ „Пиринъ“ се подвизава на широко нѣ кой си Мисирковъ. Той се мъчи да убѣди читателитѣ си, че *македонцитѣ* не сж нито българи, нито сърби, а особенъ народъ — *македонски*. Доказателства не сж нуждни: достатъченъ е авторитетътъ на писателя Мисирковъ. Кой смѣе да се съмнява, когато той твърди, че *македонцитѣ* си имали своя самобитна култура отъ прѣди 1500 години, слѣдов., не само Александъръ Велики и неговитѣ сънародници били македонци, а и св. св. Кирилъ и Методи, Климентъ, Наумъ и царъ Самуилъ, и Вълкашинъ и кралъ Марко — всички били „*родомъ и дѣломъ*“ *македонци*? Той не казва, но се подразбира, че и Китанчевъ, и Д. Груевъ, и Гоце Дѣлчевъ, и всички тѣхни сънародници, които сж живѣли и живѣятъ въ Македония, сж „*родомъ и дѣломъ*“ македонци. Да се не излъже нѣкой да помисли, че той нарича съ това географско име всички македонци: и българитѣ, и турцитѣ, и гърцитѣ, и власитѣ, и албанцитѣ, и циганитѣ? — Не, той нарича „*македонци*“ само българитѣ, които сж живѣли и живѣятъ въ Македония, а не и другитѣ! Както тракийцитѣ на Йонко Влашкинъ не сж умрѣли, както мизийцитѣ на Шанговъ не сж умрѣли, тѣй и македонцитѣ на Александъръ Велики — пардонъ! — на Мисирковъ сж още живи.

Ние не се чудимъ, че се намѣрила една мисирка да се заблуди и по пѣтя на своята заблуда си е въобразила, че не е отъ рода на пуйкитѣ, а на орлитѣ и трѣгнала да си дири потеклото.

Чудно ни е, обаче, какъ нашитѣ другари около в. „Илинденъ“ и „Пиринъ“ позволяватъ на тая мисирка да гоцава читателитѣ имъ съ своитѣ грачения. И нито коментари, нито една дума дори, за да се види, че тѣ не сж съгласни съ тия грачения! Навѣрно, тѣ сж капитулирали и „родомъ, и дѣломъ“ прѣдъ „неопровержимата наука“ на авторитета Мисирковъ. Ние не желаемъ да лапнемъ вѣдичата на Мисирковъ, не защото ни е страхъ отъ неговата шантова политика, а защото не желаемъ да играемъ ролята на Санчо-Панса, който търпи лудоститѣ на Донъ Кихота, понеже му е обещалъ да го направи губернаторъ. Не желаемъ да дразнимъ болната фантазия на „безсмъртния рицаръ на рицаритѣ“ и заявяваме, че нѣма да отговаряме, ако пожелае да завърже полемика.

Всѣкой ще има право тогазъ да каже: „*Лудъ свирѣ, лудъ играе; кой ги гледа — умъ нѣма!*“

Да повѣрваме ли, че нашитѣ другари около „Пиринъ“ сж се хванали да играятъ по свирката на Мисирковъ? Ние още не смѣемъ да се съмняваме, че и тѣ сж се откажали отъ народността си, отъ името българи и сж станали „*македонци*“; но, ако прѣмълчатъ и продължаватъ да ни гоцаватъ съ *мисирковщина*, тогазъ ще вдигнемъ завѣсата.

До сега ние знаехме отъ дѣдо и прѣдѣдо, че сме българи и по история, и по езикъ, и по обичаи, и по всичко. Намѣри се единъ Милоевичъ да открие Америка, т. е., да каже, че сме били „*прави сърби*“. Сега Мисирковъ ни казва, че не сме били ни българи, ни сърби, а — „*македонци*“.

Ние приемаме това име, но не като наше народно име, а като общо географско име на всички, що *живѣятъ въ Македония: и на турци, и на българи, и на гърци и пр.* Така и френци, и нѣмци, и италиянци, живѣятъ въ Швейцария, се наричатъ по името на страната, безъ да прѣставатъ да се считатъ и наричатъ въ сжщото врѣме и съ своето народно име. Не името *българи* ни е криво за бѣдитѣ, които ни постигнаха! Крива е Македония, че е много хубава и богата, та всички искатъ да я иматъ. Докривѣло му на Манго името и се прѣкрѣстилъ на

Благо, но пакъ си останалъ Манго циганинъ — лъжецъ. Простацитѣ разсждаватъ така: „Не ни дадохъ и не ни даватъ автономия, защото сме българи. Нека оставимъ това омразно и проклето име, и автономията е въ кърпа вързана!“ Това чакатъ сърбитѣ и гърцитѣ — да намразимъ народността си и да се откажемъ единъ пѣтъ отъ името българи. Слѣдъ тая първа стѣпка, втората стѣпка е по лесна и гледашъ утрѣ „*македонцитѣ*“ на Мисирковъ станали сърби и гърци. Цвийчъ до вчера пишеше, че не сме били ни българи, ни сърби, а тѣсто, безформенна калъ, отъ която можемъ да направимъ, каквито щѣмъ фигури; но никой, нито чужденцитѣ, нито нашитѣ прости братя въ Македония му повѣрваха.

Днесъ Мисирковъ македонецъ, взелъ да дѣвчи сжщото съ искреното желание да прѣмахне прѣчката, та да се сдобиемъ най-послѣ съ толкова желаната *автономия*. Той мисли, че автономията за населението въ Македония е по скѣпа и по-мила отъ всичко, та по-скоро рекълъ блудниятъ синъ на майка Македония да му покаже пѣтя. Знае ли той, че това население желае и отъ толкова год. страда и се бори за свобода и самоуправление не само за да може да живѣе честито и да бѣде господаръ на своя имотъ, на живота и на честта си? Ако само това желаше, нѣмаше то да търпи 500 г. робство подъ турцитѣ. То знаеше, че, ако се потурчи, ще има и свобода, и права, и сила; че никой не ще посмѣе да посегне нито на живота, нито на имота, нито на честта му. Ако *само* това желае, то и днесъ може да го получи много по-лесно. Стига да обявятъ, че сж не „*македонци*“, както ги учи Мисирковъ, а направо сърби и гърци и теглата имъ ще се свършатъ. Малкиятъ умъ на мисирката не може да разбере, че това население е страдало 500 год. и е готово да страда още 500 год. не за автономия и свобода, а за нѣщо по скѣпо и по-мало. Знае ли тая заблудена мисирка, що е това? Ако не знае, нека иде въ Македония и да пита тия глупави споредъ него мѣченици. Тамъ и дѣцата знаятъ и ще му кажатъ: „Ние искаме автономия, за да можемъ да живѣемъ като българи, да се учимъ на майчиния си езикъ и да се молимъ на Бога по български! Българи сме се родили българи искаме да останемъ, българи искаме и да умрѣмъ въ земята, що ни е родила! Автономия искаме за да запазимъ народността си, вѣрата си, училищата, черквитѣ, учителитѣ и поповетѣ си. Безъ това не ни трѣбва и автономия!“

Разбира ли Мисирковъ, че автономията е срѣдство, а не цѣль? Разбира ли, че тя се иска, за да се запазятъ културнитѣ цѣнности: народността, името и езика, които сж по-скѣпи отъ живота, отъ имота и честта?

Ние питаемъ нашитѣ другари около „Пиринъ“, а не болния Мисирковъ. Питаемъ тѣхъ и ги канимъ да кажатъ смѣло: кое е по-скѣпо за тѣхъ — автономията или народността?

Ние сме прости: всичко печатно за насъ е евангелие и го вѣрваме. Канимъ ги да се изкажатъ, защо тѣ сж нашитѣ водачи. Ние чакаме и искаме тѣхъ да чуемъ, какво мислятъ тѣ по тоя въпросъ. И не се съмняваме, че отговорътъ имъ ще бѣде съкрушителенъ за Мисирковщината.

Въ името на „Илинденъ“ въ името на оная борба, която сме водили толкова години, ние канимъ своитѣ другари да държатъ високо знамето на илинденци, които се бориха като българи и умрѣха за това име. Народността и името сж нашитѣ свещени завети. За тѣхъ ще се боримъ, за тѣхъ ще умрѣмъ и ние!

Варна 3. XI 923 г.

Хр. Коцевъ, илинденецъ